

STRAŠIDLA NA HLÍDÁNÍ

Půlnoční královna

KAT SHEPHERDOVÁ

FRAGMENT

Strašidla na hlídání Půlnoční královna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kat Shepherdová
Strašidla na hlídání – Půlnoční královna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

STRAŠIDLA NA HLÍDÁNÍ Půlnoční královna

KAT SHEPHERDOVÁ

FRAGMENT

*EDDIEMU, KTERÝ MĚ INSPIROVAL
K TOMU, ABYCH ZAČALA,
A ELLY, KTERÁ SI VZALA NA STAROST,
ABYCH KNIHU DOKONČILA.*

KAPITOLA

1

REBEKA CHINOVÁ si v hrůze, co se bude dít dál, zaryla nehty do dlaní. Ve tmě slyšela, jak se k ní něco plíží uličkou. Ve špinavých loužích, které zaplnily výmoly kolem, cákaly těžké, šouravé kroky a pouliční lampa osvětlovala shrbenou, znetvořenou postavu, plížící se podél zdi. Šupinatým drápem přejížděla po cihlách, a když její stín zahnul za roh, hrozivě se zvětšil a zřetelně se objevil v Rebečině zorném poli. Rebeka si přiložila ruku k ústům a kousla se do kloubů, aby zadusila vyděšený výkřik. Stočila se do klubíčka, pevně

zavřela oční víčka a modlila se, aby to už měla za sebou. Kde to je? Došlo to už na konec uličky? Nastražila uši, aby zaslechla jakýkoli pohyb, ale všude kolem bylo ticho... když vtom se k ní zezadu cosi připlížilo a na krku ji zastudily ledové, mokré prsty.

Zaječela.

Prudce se otočila a spatřila zelenookou Maggie, jak se jí zlomyslně chechtá za sedačkou. Pod červenými kulatými tvářemi se jí objevil potutelný úsměv a rychle schovala ruku za záda. Ne však dost rychle na to, aby si Rebeka nevšimla, že se jí mezi prsty roztékají kostky ledu.

„To vůbec není vtipný!“ Rebeka si utřela krk límečkem flanelové košile. Na místech, kam se led dostal, byla její původně olivová kůže růžová a skvrnitá. „Chceš, abych dostala infarkt? Sledování hororů je dost děsivé samo o sobě, nemusíš mě strašit ještě víc! Vždyť víš, jak se umím vyděsit.“

„No jasně, že to vím,“ řekla Maggie. „A proto je to taková sranda!“

„Snažila jsem se jí to rozmluvit,“ řekla Tanya a vzala do ruky ovladač na televizi, „ale neposloučala mě. Jako vždycky.“

Stopla film a natáhla se, aby dosáhla na vypínač na stěně. Její ruce, jindy světle hnědé, byly opálené do čokoládova, což napovídalo tomu, že strávila celé léto na sluníčku.

Maggie zpupně potřásla svými zrzavými kudrličkami a trhla pihovatými rameny. „Poslouchání je nuda,“ řekla, „a z toho, že by se mnou byla nuda, mě teda rozhodně obvinít nemůžete.“

„Jasně, že ne,“ řekla Tanya. „Seznam věcí, ze kterých bychom tě mohly obvinít, je tak dlouhý, že už se na něj stejně nic nevleze.“ Maggie se zasmála a uklonila se jako v divadle.

Rebeka s Tanyou si vyměnily spiklenecké úsměvy a chopily se skleniček s vodou a kostkami ledu. Než si Maggie stačila něčeho všimnout, kamarádky jí za tílko se zlatými flitry hodily několik kostek ledu. Se smíchem zaječela a začala se vrtět, aby kostky vytřásla.

Rebeka si otřela dlaně do černých legín. „Aha, tak už vím, co tím myslíš, Maggie. Tohle byla ta nejmní nudná věc, jakou jsem dneska zažila.“

Maggie se zašklebila a zavrtěla se, aby si zpoza tílka vytrásla zbylé kostky ledu. „Kde je Clio, zrovna když ji potřebuju? Určitě by mě před váma dvěma ochránila.“

„Včera jí přijela teta, takže musí být na všech těch rodinných sešlostech,“ řekla Tanya. Mávla rukou nad kapkami vody na šedém tričku s nápisem NASA a prsty si pročešávala ofinu, aby usadila své rošťácky krátké vlasy zpět, kam patří.

Rebeka znala Maggie a Tanyu už od školky. Rodina Chinových se tehdy právě přistěhovala do města Piper a Rebeka si dodnes pamatovala, jak nervózně postávala ve dveřích nové třídy a v dlani svírala žlutý deštník. Tanya s Maggie za ní hned přišly a zeptaly se jí, jestli se k nim nechce přidat a pohrát si s Legem. Pak do školy jednoho dne ve čtvrté třídě nepochodovala rozvázná a sebevědomá Clio a ze čtveřice dívek se od té doby stala nerozlučná parta.

Rebeka si nazula modré semišové tenisky. „Vlastně už musím jít. Hlídám.“

„To snad ne,“ řekla Maggie. „Páteční filmová noc má být nedotknutelná. Clio se na nás vykašlala, a to jsme ve škole teprve třetí týden. A teď i ty?“

„No tak, Maggie,“ řekla Tanya. „Víš, že to Clio bylo líto a slíbila, že příští týden přinese film ona. Její teta má prý obrovskou sbírku filmů a může si od ní půjčit, co bude chtít.“

Rebeka si vzala z opěradla sedačky svůj krátký bomber. „Pamatujete, jak přišla poprvé a přinesla ten šílený film o obří želví příšeře?“

„*Nepřemožitelná Gamera*,“ řekla Tanya.

Maggie zkřížila paže na prsou a zakřenila se. „Dobře, tak jo. Clio je v pohodě. Na dnešek má omluvku. Ale jakou výmluvu máš ty, Rebeko?“

„Kylova máma mě poprosila, abych dnes přišla o trochu dřív.“

„Panejo, zase Kyle?“ zeptala se Maggie.

Rebeka přikývla. „Už je mu skoro rok a je každým dnem roztomilejší.“

„Pořád tak miluje toho plyšového medvěda?“ zeptala se Tanya. „Pamatuju si, že když jsem za tebe tuhle zaskakovala, nehnul se od něj ani na krok!“

„Co si ho začal brát do postýlky, jeho rodiče ho nemůžou ani vyprat,“ řekla Rebeka.

Maggie nakrčila nos. „Ty to říkáš, jako by to bylo oukej. Fuj!“

„No tak, není to tak hrozné. Navíc je tak sladký! Jestli má být ten špinavý medvídek to nejhorší, tak ať.“ Rebeka si zapnula bundu. „Mrzí mě, že musím odejít tak brzy. Jo, a Maggie, nezapomeň dát nádobí do dřezu, až ten film dokoukáte. Tvoje máma se minule fakt naštvála, když jsi na to zapomněla.“

Maggie zvedla oči v sloup. „Díky, mami číslo dvě. Myslím, že to zvládnou.“

Rebeka se zasmála. Hodila si na záda svůj karamelově hnědý kožený batoh a vydala se po schodech ze sklepa na verandu. Tanya s Maggie se ploužily za ní.

„Ještě jsem ti neodpustila, že se na nás hodláš vykašlat!“ zvolala Maggie, když si Rebeka nasadila helmu a posadila se na kolo.

Tanya zavrtěla hlavou a objala Maggie kolem ramen. „Ty naše hysterko! Kdybys něco potřebovala, dej vědět, jo?“

Rebeka se usmála. „S Kylem? Pochybuj, ale díky!“ Šlápla do pedálů, vydala se směrem k domu Dunmorových a v duchu už myslela na večerní hlídání.

Rebeka i její kamarádky v páté třídě absolvovaly kurz hlídání dětí ve zdejší knihovně. Rebeka se stala kvalifikovanou dětskou chůvou, když loni nastoupila na druhý stupeň. I když se už dlouho předtím starala o mladšího brášku Isaaka, Dunmorovi byli jejími prvními opravdovými klienty. Paní Dunmorové začala vypomáhat, když bylo Kylovi jen pár týdnů, pomáhala jí s domácími pracemi, měnila pleny a učila se, jak miminko nakrmit z lahvičky. Postupem času ji paní Dunmorová nechávala s Kylem čím dál častěji o samotě, když si potřebovala vyřídit krátké pochůzky, a teď Rebeka hlídala často, aby si rodiče mohli pravidelně zajít na rande.

Rebeka zakrátko zaparkovala kolo v garáži Dunmorových a vystoupala po schodech k přední verandě.

Když zazvonila, zevnitř domu se ozval radostný výkřik. Dveře otevřela vysoká žena s pískově žlutými vlasy a v ruce držela boubelaté dítě s jasně modrými očima. Dítě natáhlo k chůvě ruce. „Měl takovou radost, když tě zahlédl oknem!“ řekla paní Dunmorová.

Rebeka vzala dítě do náruče a ono se jí schoulilo na hrudi. Sklonila obličej, aby mu pohlédla do očí. „Taky se mi stýskalo, sluníčko.“

Kyle zamručel a paní Dunmorová mu podala oblíbeného plyšového medvídka, kterého držela v ruce. „Neboj, Méďa je tady taky.“ Pevně ho sevřel na prsou.

„Pořád jsou nerozlučná dvojka, že?“ zeptala se Rebeka.

„Už jsem se smířila s tím, že na fotkách z Kylovy promoce bude místo mě Méďa.“ Rebeka se zasmála a následovala paní Dunmorovou do kuchyně.

Paní Dunmorová otevřela dveře lednice a řekla: „Kyle už večerel, ale ty si dej, na co budeš mít chuť.“

Do kuchyně nakoukl pan Dunmore. „Připravili jsme ti tvoje milované lasagne, tak si kousek nebo dva dej.“ Kyle se široce usmál a natáhl se po tatínkových vlnitých hnědých vlasech.

V modrých očích pana Dunmora při pohledu na syna zajiskřilo. „Buď na svoji oblíbenou chuťu hodný.“

Paní Dunmorová přišla blíž, aby se celá rodina mohla obejmout. „Vím, že jsme asi zaujatí, ale jsem si jistá, že máme to nejlepší děťátko na celém světě.“

Rebeka se zazubila. „Možná jste zaujatí, ale ano, rozhodně by v soutěži o miminko roku vyhrál zlatou medaili. Užijte si večer.“

O pár hodin později Rebeka odložila poslední plastovou kostku a zvedla Kyla z deky, kterou předtím rozložila na podlahu. „Myslím, že jsme toho dnes už postavili dost, sluníčko. Je čas jít spinkat.“ S Kylem v náručí se ohnula, aby zvedla poslední zatoulanou kostku, a hodila ji do krabice s hračkami, až to zaráchotilo. Kyle se překvapeně zasmál a zakousl se Mé-

ďovi do plyšového ouška. Pomalu vyšli po schodech nahoru do jeho pokojíčku.

Když se uvelebili v houpacím křesle a přečetli si Kylovu oblíbenou pohádku na dobrou noc o zvířecích rodinkách, Rebeka vstala a přenesla Kyla k oknu. Už se stmívalo a na zahradu a okolní les jemně dopadal šedivý soumrak. Kyle zamával z okna a konečky svých boubelatých prstů se otřel o sklo. Rebeka ho s úsměvem sevřela v náručí. „Dáváš dobrou noc svým kamarádům zvířátkům?“ Zamžourala do tmavého prostoru mezi stromy, aby se podívala, co ho zaujalo, ale nic tam nebylo. Na horizontu visel pevně usazený úplněk a na tmavnoucím nebi se začalo objevovat několik hvězd velikosti špendlíkových hlaviček.

Rebeka položila Kyla a Méďu do postýlky a začala lehce falešně zpívat: „*Ve světle stříbrného měsíce...*“ Když byla Rebeka malá, v čase, kdy se rodiče vraceli domů z práce, už obvykle ležela v posteli. Stejně jí ale stihli dát pusu na dobrou noc a zazpívat stále tu stejnou a odvěkou ukolébavku. Teď ji měl rád i Kyle.

„Jeho stříbrné paprsky ti přinesou sny o lásce... ve světle měsíce.“ V nejvyšším tónu se jí hlas zlomil a Kyle se ospale zachichotal. Pomalu se mu klížila oční víčka.

O chvílku později si Rebeka sedla ke kuchyňskému stolu, listovala kuchařkou a vychutnávala si poslední sousta lasagní. Měla zapnutou chůvičku a poslouchala, jak Kyle v obvyklém rytmu oddechuje a lehce odfukuje.

Když nesla talíř ke dřezu, překvapilo ji zahřmění – v předpovědi počasí o bouřce nic nebylo.

Nebe ozářil blesk a domem zatřásl tak silný hrom, až Rebeka nadskočila. Na střechu bubnovaly provazy deště.

V Oregonu jsou tak prudké bouře vzácné. Rebeka si stále pamatovala, když se nad jejich domem jedna přehnala. Bylo to ještě předtím, než se narodil bráška Isaak. Vypadla elektřina, takže rodiče zapálili svíčky a všichni tři hráli karty na zastřešené verandě, vdechovali vůni deště a sledovali světelnou podívanou na obloze.

Snažila si vzpomenout, co jim o krizových situacích říkali na kurzu pro chůvy. Maggie svými průpovídkami učitele neustále rozesmívala, takže dost ztrácel nit, což přišlo Rebece k vzteku, ale i přesto si všechny holky v závěrečném testu vedly dobře a osvědčení získaly.

Baterky, napadlo ji a vydala se k šuplíku s kuchyňskými potřebami. Vytáhla dvě a zkusila je zapnout a vypnout. Pravidelné dětské oddechování v chůvičce se změnilo na ospalé žvatlání. Kyle se nebál, ale zdálo se, že ho hřmění probudilo.

Na nebi se zatřepotal blesk. Vzpomněla si na parádní campingový trik, který ji naučila Tanya, cosi o lucerně z baterky a láhvi s vodou. Rebeka zvedla mobil a rychle na něm naťukala zprávu:

Jak to bylo s tou
lucernou?

S láhví s H₂O?

Rebeka se zakřenila. To je celá Tanya, vědkyně. H_2O místo toho, aby jednoduše napsala *voda*. Kterýsi den zase napsala: *Musím letět! V telce je NdGT*. Rebece trvalo celou věčnost, než pochopila, že zkratka *NdGT* znamená Neil DeGrasse Tyson, moderátor televizního pořadu *Vesmír*. Kdo jiný než Tanya by vymyslel zkratku i pro astrofyzika?

Jo.

Namiř rozsvícenou baterku proti plné láhvi. Funguje to jako lucerna.

Díkes! Šílená bouřka!

???

Rebeka se užuž chystala, že jí odepíše, když nebe prudce zbělalo, vypadla elektřina a dům se zahalil do tmy. Ozvalo se ohlušující zahřmění a rozhostilo se ticho. Rebeka ztuhla a přivykala tmě. Zaposlouchala se, jestli nezaslechne Kylův pláč. Probudilo ho

hřmění? V tu chvíli si uvědomila, že utichla i chůvička.

Zapnula baterku, zastrčila si mobil do kapsy a vyběhla po schodech nahoru. Kylova chůvička fungovala na baterky, takže by na ni bouřka neměla mít vliv. Něco se jí nezdálo.

Běžela do Kylova pokoje. Ve dveřích se zastavila a namířila světlo z baterky na postýlku. Kyla nikde neviděla. Zastavil se jí dech. Opatrně kráčela směrem k postýlce a pomalu na ni mířila baterkou. V rohu postýlky se krčil tmavý stín – Kyle. Spinkal schoulený jako zvíře ve své noře. Zavrtěla hlavou a připadala si hloupě, že se nechala tak vystrašit. *No jasně, že je v postýlce. Kde by jinak byl?* Vrhla letmý pohled na chůvičku a všimla si, že svítí červená kontrolka. Takže nahore baterka funguje, dole ne. Zvláštní.

Natáhla se a něžně a opatrně Kyla přesunula doprostřed matrace, aby jej nevzbudila. Zmateně nakrčila čelo. Méďa nebyl v postýlce na svém obvyklém místě – v noci byl *vždycky* v postýlce. Kyle odmítal usnout, pokud ho neviděl u svých nohou.

Rebeka si klekla na kolena a nakoukla pod postýlku. Světlo v jejích třesoucích se rukou divoce klouzalo po zdi a natahovalo stíny pokoje. Zezadu zaslechla jemné zavržení houpacího křesla, otočila se a namířila paprsek světla na prázdné křeslo. Stálo klidně jako skála. Nedaleko na podlaze si však všimla povědomé siluety. Méďa. „Jak ses dostal až sem?“ zašeptala a zvedla hračku ze země. Byla vlhká a lep-kavá, jako kdyby byla venku.

Vtom si všimla otevřeného okna. Na těle se jí zje-žily všechny chlupy. Předtím určitě otevřené nebylo, tím si byla jistá. Vzpomněla si, jak Kyle přejel prsty po skle, když mával čemusi v lesíku. Okno bylo rozhodně zavřené. A zamčené. Poryv ostrého větru navál suché listy na okenní síť proti hmyzu a přehnal se pokojem. *Mohl okno otevřít vítr?* Rebeka si přitiskla Méďu k hrudi a pohlédla zpět na Kyla. *Vítr by nedo-kázal otevřít zamčené okno.* Polkla, aby zahнала narůstající knedlík strachu v krku.

Opatrně položila Méďu zpátky do Kylovy postýlky a zavřela a bezpečně zamknula okno. Prsty se